Гуляв собі якось зеленою левадою бик. За левадою починався густий, темний ліс, що широко розкинувся довкола й губився далеко в горах. В лісі водилося багато всякого звіра, і був там лев, лютий, підступний, якого боялося все живе.

І треба ж було вийти левові на узлісся саме тоді, коли бик, не думаючи про небезпеку, спокійно скуб травицю.

— Оце так бик! — захоплено вигукнув лев.— Такого здоровенного й гладкого я ще не бачив. Добра була б пожива! Жаль тільки, що в нього такі страшні роги, а я охляв за ці дні з голоду. Хтозна, чи й подужаю такого бицюру. А залишати шкода... Треба щось придумати.

Спинився лев і став міркувати, як скрутити бикові в'язи. Думав, думав та й каже:

— Ану ж заманю його до свого лігва, а там уже моя взяла. Кинусь на нього й роздеру.

Не гаючи часу, подався до бика.

— День добрий, биче!

— День добрий! — насторожено відповів той.

— Побачив я тебе й зрадів: великий ти і дужий. Тільки ти й можеш бути мені другом. Що ти на це скажеш? Заприятелюємо? Житимемо в лісі, і обом нам буде добре.

Бикові сподобалося, що лев хоче товаришувати з ним. Адже він царського роду, і для кожного звіра велика честь — мати такого друга.

До того, лев теж молодий та дужий, тож їм не страшні будуть ніякі вороги.

— Був би щасливий з такого товариства,— відказав бик.— Мені теж обридла самота.

— О, тоді треба відсвяткувати цю подію! — вигукнув лев.— Саме сьогодні мені принесли вівцю і я збирався зробити печеню. Може, й ти прийдеш, на обід?

— Неодмінно прийду.

— Ну, то я жду тебе опівдні біля свого лігва. Знаєш, де воно?

— Ні, не знаю.

— Пам'ятаєш дуплисте дерево біля джерела?

— Атож.

— А трохи далі за кущами є печера. Там я на тебе й чекатиму.

— Згода,— сказав бик.

Лев почвалав до лігва, а бик зостався на леваді. Коли сонце підбилося вище, пішов у ліс і незабаром дістався до дуплистого дерева. Лев уже чекав на нього, і невдовзі вони ввійшли до печери. Бик оглядівся. Печера була простора й висока.

— Гарно тут,— промовив бик.

Під величезними казанами й довжелезними рожнами горів вогонь. Але вівці ніде не видко.

Бик затремтів.

— Вибачай, друже, але я прийшов сказати, що не зможу сьогодні обідати з тобою.

— Чому? — здивувався лев.

— Забув, що треба негайно зробити одну роботу. Мені час іти.

Лев насупився.

— Спершу пообідаймо,— каже,— а тоді вже підеш.

— Та я не від того, але, на жаль, не можу. Ще буде нагода потрапезувати разом. А зараз мушу йти.

Лев розгнівався.

— Слухай, друже, не віриться мені, що ти маєш таку нагальну справу. Скажи по щирості: чому не хочеш зі мною обідати? Що тобі не до вподоби? Хіба я не запросив тебе в гості? Не любо зустрів? Чому ж ти тікаєш?

Бик став навпроти лева й відповів спокійно:

— Кажу тобі ще раз, друже,— я таки піду. Бо, бачу, наготував ти казани не на вівцю, а на бика.

І бик хутенько подався геть. Дістався левади, знову припав до трави, думаючи:

— У сто крат ліпше бути самотнім, аніж приятелювати з тим, кого гаразд не знаєш. Добре, що я повівся так з левом. Тепер таких друзів здалеку пізнаватиму.